

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)

ΑΜΝΟΝΤΑΣ τις σκέψεις αυτές ο Φάβιος, ζήτηζε προσεκτικά γύρω του και πρόσεξε και στον ελάχιστο θόρυβο.

Γιατί άργουσαν οι γενναίοι σύντροφοί του;

Ανυπομονούσε να ελευθερωθή, όχι τόσο για τον έαυτό του, αλλά για να τρέξη και να έξασκευάσει πάθον προσέχονταν ή χρονιά που είχε άκουσει.

Τι να ζητούσε άραγε ή Ροζαρίτα στα μέ-

ρη αυτά;

Να έπρεε τάχα έλάνο στους Μιγάδες ή στους Ίνδους του Μαύρου Πουλιού; Να την είχαν αχμιάλωσει;

Αλλά τότε που βασίζονταν; Γιατί δεν την έβλεπε γύρω στην κατασκήνωσι;

Η σκέψεις αυτές έβριαντο το Φάβιο ν' ανυπομονή.

Θά πεθάνει λοιπόν στην ξαναθή την κόρη του λάτρου; Γιατί άργουσε τόσο ο Βουαροζέ και ο Πέτες;

Η φωτιά των Ίνδων ήταν πειά έτοιμα;

Η στιγμή του μαρτυρίου πλησίαζε;

Οι Ίνδοι γύρω του ούρλιαζαν, ηθόδουσαν σάν διαμονές, κουνούσαν απειλητικά τα όπλα τους, άφριζαν και έδουσαντο. Ένα σύνθημα του Μαύρου Πουλιού, μία κραυγή, ένα σφύριγμα και οι κόζωνιο αητέ διαβόλο θα σφάζοντουσαν έπάνο του, θα τον έδουαν στον κορμό ενός δέντρου και θ' άρχιζαν να τον βασανίζουν σκληρά, απάνθηστα, με λύσσα θηρίων, που διουον άνθρώπινο αίμα, χωρίς λήθη, χωρίς άμνη, άποφασισμένοι να τον κάνουν να ύποφραη, πριν ξεφυγήση, φοριτά.

Έτσι το Μαύρο Πουλί, έφριζε ένα άγριο βέλιμα στον Φάβιο και χτύπησε τα χέρια του, τρέις φορές.

Θ' άρχιζε το μαρτύριο.

Οι Ίνδοι ούρλιαζαν άπαισια και ριχτηκαν έναντιον του Φαβίου, άσφυράτητοι.

Τη στιγμή άνωσ αυτή, πριν προλάβουν ν' άγγιζον έπάνο στο λαιμό κορυφή, μία κραυγή άκούστηκε μέσ' από το δάσος, μία κραυγή σάν θρονή καταγιάδες, μία κραυγή σάν θρονή κωνοειδούς που βέλει να κινδυνεύουν οι λεονταίους του.

—Φάβιε!... Φάβιε!...

Οι Έρωθόδουση άκουσαν την τρομερή αυτή φωνή και κωνοειδούσαν διαστακτικοί, τρομαχμένοι.

Το Μαύρο Πουλί άρταζε με βία τον κωνοειδού του.

Οι δύο Μιγάδες κωνοειδούσαν άνήριχα.

Τι συνέβαινε;

Πουός είχε φωνάξει;

Και γιατί ή φωνή του ή θρονή σκόπυσε γύρω του τρώο και την ταραχή;

Την έξηρησι της άπορίας αν ής θα ύποφουσε να την διαβάση κανείς στο πρόσσο του Φαβίου.

Ο νέος κωνοειδός άκουσε επίσης την κραυγή έξένη και το πρόσσο του φωτισήθη.

Γιατί ή θρονή ηξένη φωνή ήταν ή φωνή της σπηλιάς; Ήταν ή φωνή του Βουαροζέ.

Πράγματι ο κωνοειδός κωνοειδός είχε φτάσει με τους σύντροφους του κοντά στο μέρος που βασίζοντουσαν οι Ίνδοι, άκουσε το κωνοειδός που κινούταν, ύποφάτησε και ξεφώνησε δυνατά δύο και τρέις φορές:

—Φάβιε!... Φάβιε!...

—Βουαροζέ!... Πατέρα μου!... άποφάτησε κατασφυρησμένοι ο Φάβιος.

Ο κωνοειδός κωνοειδός άκουσε τη φωνή του Φαβίου. Η κραυγή του ήταν πειά άσφυράτητη, ή λαχτάρα του άπειράκατη.

—Θάροζ. Φάβιε!... Έρωθόδουση... Φτάνουμε!... θρονοειδούσαν.

Το Μαύρο Πουλί κωνοειδός άπ' την μαυία του. Έτσι λοιπόν; Θα του άρταζαν τον αχμιάλωτό του; Δεν θα πρόσεταν να τον βασανίση, για να έδουαθή για το θάνατο των πολεμιστών του; Όχι, όχι, αυτό δεν έπρεπε να γίνη.

Κι επειδή οι πολεμιστά του έστεσαν διαστακτικοί, άναγνωρισάτες την φωνή του τρομερού Άκτοφ των Χιονοσελιών Ορέων, τράβηξε το μεγάλο μαχαίρι του και άφριξε κατά του Φαβίου.

—Σάβιε, ούρλιαζε, θα πεθάνη; από το χέρι μου. Δεν θα πάρουν οι σύντροφοί σου παρά μόνον το πτώμα σου...

Τη στιγμή αυτή προδάλαν άνωκα στα δέντρα ο Βουαροζέ, ή Φλογερά Άκτις, ο Πέτες, ο Άγγλος περιηγητής, ο Άμερικανός σύντροφός του και οι άλλοι Κομάγγι πολεμιστά.

Μόλις ο Βουαροζέ άντίφρασε τον Ίνδο άρχηγό να τρέχη, με το μαχαίρι στο χέρι έναντιον του Φαβίου, σήκωσε, χωρίς να χάση και-

κό, την καρμπίνα του και τον σιμάδεψε.

Η ζωή του Φαβίου του κωνοειδός από μία κωνοειδός. Έπρεπε να σφυροβόληση άμεισος και άσφαλώς. Μά, άλλοίονο, ή σφυρησίζ του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε το βέλιμα του θόλωσε. Έτριξε τα δόντια του γεμάτος λύσσα και ξανασημάδεψε.

Αυτή τη στιγμή ο Ίνδος σήκωσε το μαχαίρι του για να χτυπήσει το Φάβιο.

Κατάρα!...

Και πάλιν ο Βουαροζέ έννοιωσε σποτοδινή από τη μεγάλη του άγωνία.

Κατάρα!... Κατάρα!...

Ο Φάβιος του ήταν χαμένος!...

Μά τη στιγμή αυτή άντήρησε πλάρ του ή καρμπίνα του Πέτε. Κι ο Βουαροζέ είδε, μ' άνειπωτή χαρά, το Μαύρο Πουλί να σφυράζεται κάτω, πριν προσφάσει να χτυπήσει τον αχμιάλωτο.

Μά το δρόμα δεν είχε τελειώσει.

Δύο Ίνδοι που κωνοειδός τον αχμιάλωτο, έζωνιαζε διαταγή να τον σφυροβόσουν, μόλις δούν ότι ύποφραη κινδύνος να τους ξεφύγη, ώρησαν τώρα έναντιον του, με ύποφραη να τεκωφία τους.

Μά ο Βουαροζέ είχε συνέλθει πειά.

Ο Βουαροζέ είχε ξαναθύη την ψυχραιμία του.

Και γρήγορος σάν άστρατη, ηθόδουσε σάν πάνθηρας, έτριξε κατεπάνο τους, τους πρόσεταν πριν άγγιζον το Φάβιο, τους άρταζε από το λαιμό και τους σκότωσε. χτυπώντας με τρομερή δύναμη το κορυφίο του ένός πάνω στο κορυφίο του άλλου.

Στο μεταξύ αυτό ο Πέτες έτριξε κοντά στο Φάβιο και έσοψε με το μαχαίρι του τα δεσμά του. Ο νέος κωνοειδός έλάνο και ριχτηκε στην άγκυλιά των φίλων του.

Άδυσφορούνας για ότι γινόταν γύρω του ο Βουαροζέ, άγκυλιάσε το Φάβιο και τον κωνοειδός παράφρα, ξεφώνησοντας:

—Φάβιε!... Παυί μου Φάβιε!... Να που σέ ξαναβρίσκω!...

Οι Ίνδοι θρονοειδός στο μεταξύ αυτό κωνοειδός, πήδησαν σ' άλογά τους και έθρησαν σάν διαμονομένοι, μεταφύροντας μαζύ τους και τους άμωρητο άρχηγό τους.

Τι έβριαντο άνωσ ο' όλο αυτό το διάσ ημα εί δύο Μιγάδες;

Μόλις είδαν τους κωνοειδός και τους Κομάγγις, κατέλαβαν ότι έπρεπε να φύγουν το ταχύτερο.

—Έμωρός, δόμο!... μωύρησε ο Έλ Μεστίζο.

Ο κωνοειδός του δέλησε για μία στιγμή να μείνη και να πολεμήση. Άλλάζε άνωσ άμεισος γνώμη, γιατί είδε άνωσ να κωνοειδός από μαζορά νέοι έξθροι. Ήσαν οι κωνοειδός του δόν Αίγουστίνο, μαζύ με τον Έγκινα και τους άλλους θρονοειδός κωνοειδός.

—Έμωρός λοιπόν! Τι κάθουσα; ξεφώνησε πάλι ο Έλ Μεστίζο.

—Κι' οι άγκυλιώτοι, γέρο μέτω; ρώτησε ο κωνοειδός του.

—Σ' το διάβολο να πάνε! Έδώ κινδυνεύει το τρώοι μας.

Μά ο κωνοειδός τον δεν είχε την ίδια γνώμη.

Και χωρίς να χάση καιρό, έτριξε κοντά στην δόνα Ροζαρίτα, την σήκωσε από κάτω, τη φρότωσε σ' άλογό του, πήδησε και αυτός έπάνο και έκάλασε σάν άστρατη μέσα στο δάσος, άλοιοιουθόμενος άπ' τον πατέρα του και τους Άπάχιδες.

Τη στιγμή αυτή την κωνοειδός και τρομαχέ, ο Φάβιος δέφραη τη δόνα Ροζαρίτα πάνω στο άλογο του Μιγάδος και έφριάζε. Ήταν έτοιμος να τρέξη κατεπάνο του ληστού, αλλά τον έπρόλαβε ή Φλογερά Άκτις.

Ο γενναίος Κομάγγις πήδησε σ' άλογό του και ριχτηκε ξοπίσω άπ' το Μιγά.

Ένώ ο κωνοειδός του Έλ Μεστίζο έφριξε καβάλλα σ' άλογό του, άπάνοντας και την δόνα Ροζαρίτα, και ένό ο Βουαροζέ δεν χόφτανε ν' άγκυλιάη το Φάβιο του, ο Έγκινας, οι άλλοι κωνοειδός θρονοειδός και οι ύποφρατες του δόν Αίγουστίνο, που είχαν φτάσει πάλοιοι επί τόπου έσπευσαν να λύσουν τα δεσμά του κωνοειδός του και του γερουσιαστού δόν Τραγαδοφρό.

Ο δόν Αίγουστίνος κωνοειδός έλάνο και φώναζε γεμάτος απείπια, για την άφρατη της κόρης του:

—Τρέξτε να σώσετε το παιδί μου! Έξένης που θα ξαναφύρη την κόρη μου κοντά μου, έξένης που θα την ελευθερώση άπ' τους ληστές και τους Ίνδους, θα γίνη πλούσιος. Θα του χαρίσω άφθονο χρυσάρι!...

Λέγοντας τα λόγια αυτά ο δόν Αίγουστίνος, κωνοειδός το Βουαροζέ και τον Πέτε. Τού είχε κωνοειδός έντίπωση το κωνοειδός άνωσ ημα του κωνοειδός και ή μεγάλη του γενναίότης. Φανταζόταν δέ ότι τα λόγια

Ο Έγκινας σήκωσε την καρμπίνα του και σφύριξε...

του θα συγκαίνουσαν τους ζωνηρούς αυτούς, τους άτρούητους, αλλά και φτωχούς.

Ο Βουαροζέ όμως άκουσε τα λόγια του, χωρίς να δειξη καμμία συγκίνηση. Το ίδιο συνέβη και με τον Πέτε. "Όχι γιατί δεν έπιθεμύσαν να έλευθερώσουν την κόρη του δόν Αύγουστινου, αλλά γιατί το χωριό και το έπαισιό του πατέρα της νέας, δεν τους ενδιέφερε καθόλου. Μήπως δεν είχαν άφησει στην Κουλάδα του Χρυσού σωρού; χωσιάρη; Τόσο χρυσάφι, μπρός στο όπιο τα πλούτη του δόν Αύγουστινου δεν έφταναν ούτε στο ένα εκατοστό του.

—Δέν θα τρέξουμε λοιπόν να σώσουμε το παιδί μου; ρώτησε και πάλιν ο δόν Αύγουστινος, γεμάτος άγνοια.

Ο Βουαροζέ του έξηγήσε τότε ότι κατόπιν του άρταγος της κόρης του είχε τρέξει ο άρχηγός των Κομάγγων.

—Η Φλογερά Άκτις, είτε ο γρηαός κληρός, θα προτάση τα Μιγάδα κα' θα έλευθερώση την κόρη σου...

—Και ήμεις; Θα περιμένουμε δόδο άραξαται;

—"Όχι δά... Θα τρέξουμε τώρα άμέσως εις βοήθειαν του γενναίου Κομάγγου.

Και πράγματι, οι κληροί και οι ήπηρετες του δόν Αύγουστινου, τομαύστησαν γρήγορα-γρήγορα, πήδησαν επί άλογά τους και έτρεξαν προς το μέρος του δάσους, προς το όπιο είχαν κατενυθίη ο Μιγάδες, μετά των συμμάχων των Ίνδων.

Μετά πορείαν άρκετης ώρας έπρόφτασαν την Φλογερά Άκτιδα να καίπαση προς το πιο πυκνό μέρος της ζούγκλας.

—Οι έθροί μας, τους έξηγήσε ο Κομάγγος, έχουν σταθή πίσω από ένα δέντρο, κοντά στα έλη. Έκει έχουν και το "Άσθος των Λεμιάνων που άραξαται.

— "Άς τους έπιτεθείμε! φώναξε ο δόν Αύγουστινος.

—"Όχι, όχι. Αυτό δεν είναι φρόνιμο, είτε ο Βουαροζέ.

—Τότε τί πρόλει να κάμουμε; ρώτησε ο πατέρας της δόνας Ροζαρίτας.

—Πρόλει να τους περικαλώσουμε πρώτα.

—Αυτής της γνώμης είμαι κα' εγώ, είτε κα' ο Πέτρος Διάς.

Ο δόν Αύγουστινος δεν ήθελε αντίρρηση.

Πράγματι οι κληροί έστειλαν τους ήπηρετες του δόν Αύγουστινου, με έπι κεφαλής των Έγκινα και τους άλλους θουασσώθηδες, να τοποθετηθούν στα κώα των Ίνδων. Κι όταν ή κωλοτιμή αυτή κίνησε έγινε, με άπόλυτη τάξη, χωρίς να συμβη κανένα άποόπιο, οι κληροί άρχισαν να προχωρούν προς την κατασκήνωσι των Έριθωδέμων.

Οι Μιγάδες και Ίνδοι δεν άργησαν να καταλάβουν τί είχε συμβη. Μολαταύτα δεν έδειξαν κανένα φόβο. Θέλοντας όπόσο να έξυπατήσουν τους λευκούς, κατέφυγαν σ' ένα προδοτικό και κακούργο στέδιο.

Ο γκός του "Ελ Μεσιζό παρουσιάστισε σ' ένα ήθροκα του δάσους και φώναξε προς τους κληρούς:

—Τί ζητούν άτ' τους Ίνδοις και τους συμμάχους των τα όλογά πρόσπα;

—Αυτό θα το μάθετε πολύ γρήγορα, απάντησε με όργη ο Πέτες.

—Στάσου, Πέτε, είτε ο Βουαροζέ. Άρρησε να δούμε τί θέλει ο άρχιεός αυτός.

Και γυρίζοντας προς το Μιγά, του φώναξε:

—Άπατοίμε να μάς παραδώσης άμέσως τη λευκή κόρη που άμπαξες.

—Αυτή είναι ή μόνη σας απαίτηση;

—Αυτή.

—Καλά, δεχόμαστε να συζητήσουμε μαζί σας και να συμφωνήσουμε.

—"Άς έρθει προς το μέρος μας ένας άτ' τους πολεμιστάς σας.

—Θά πάω εγώ ο ίδιος, είτε ο δόν Αύγουστινος.

—"Όχι, δεν πρόλει, του απάντησε ο Βουαροζέ. Δέν ξέρετε οσις τις ποηρίες των κακούργων αυτών. Άρρησε με να έξηγηθώ μαζί τους.

Και στεφόμενος προς το Μιγά, τον ρώτησε:

—Ποιον θέλετε να σας στείλουμε για να συνεννοηθώ μαζί σας;

—"Άς έρθει ή Φλογερά Άκτις, άποκρίθηκε ο Μιγάς.

—Ο διάβολος να με πάρη, άν δεν μαγειρεύουν κάποια προδοσία, μοιφιούρισε ο Πέτες.

Μά ο Βουαροζέ, προσποούμενος ότι δεν ήσποτιέται τίποτε, φώναξε στο γκώ του "Ελ Μεσιζό:

—Και πώς θα γίνη ή συνεννόησις αυτή;

—Ο άθλοκόός σας θα συναντηθώ με τον πατέρα μου και θα μιλήσουν οι δύο τους, σαν καλοί φίλοι.

—Στο στρατόπέδο σας;

—Φυσικά.

—Αυτό δεν το δεχόμαστε, Μιγά. Προτίμω τίποτε άλλο, άν θέλεις.

Ο Μιγάς σκέφτηκε λίγο κα' απάντησε:

—Άραφ οι λευκοί δεν έχουν εμπιστοσύνη, τί θέλουν να γίνη;

—Προτίμω, απάντησε ο Βουαροζέ, να συναντηθών οι δύο πολεμιστά στο μέρος που βρίσκεται μεταξύ της κατασκήνωσός σας και της οικίς μας. Δέχεται;

—"Άς γίνη έτσι, απάντησε ο Μιγάς.

Ο Βουαροζέ γύρισε τώρα προς τη Φλογερά Άκτιδα.

—Φίλε μου, του είπε, άκουσε τη συμφωνία μας;

—Την άκουσα, απάντησε ο Κομάγγος άρχηγός.

—Δέχεται να πάς να συνεννοηθής με τον "Ελ Μεσιζό;

—"Η όμης του Κομάγγου έσασθηρόλασε.

—Ποτε δεν θα καταδεχτώ να μιλήσω με έναν άθλο ληστή, απάντησε. Προτίμω να πολεμήσω μαζί του και να τον σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια, σαν σκάλιο.

Ο Βουαροζέ θυσιάστισε σ' απέρφεις.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Πέτες άνοπονούντα.

—Θά προτίμω στο Μιγά να πάω εγώ ο ίδιος, είτε ο γρηαός κληρός.

—Στάθηκε φωνάζοντας άκουρα ο Πέτρος Διάς. Θα σας βγάλω εγώ άτ' τη δύσκολη αυτή θέσι.

—Πώς;

—Θά πηξώ μέσα μου την άρδια που απθανομαι για τους ληστές αυτούς και θα πάω εγώ να συναντήσω τον "Ελ Μεσιζό. Εν τώ μεταξύ όμως προσέχετε τους άρχιεούς αυτούς. Σε κάθε ήσποτη κίνησι τους προσβολήστε άδυστάστως.

—"Όσο γι' αυτό μπορεί να είσαι ήσυχος, απάντησε ο Πέτες, τομαύζοντας το όπιο του.

Το ίδιο έκανε κα' ο "Αμερικανός κληρός που συνόδουσε τον "Άγγλο έσασθηρόλα. Στήριξε το όπιο του στον όπιο του, έστρεψε την κληνή του προς το μέρος των Ίνδων και περιμένε, έτοιμος να προσβολήση άν παρίστατο ανάγκη.

Τον "Αμερικανό κληρο έμαμήθραν κα' όλοι οι άλλοι λευκοί πολεμιστά.

Κατόπιν αυτού ο Βουαροζέ φώναξε στο Μιγά:

—Η Φλογερά Άκτις δεν δέχεται να μιλήσω μαζί σας. Άντι του Κομάγγου άρχηγού θα έρθη ο Πέτρος Διάς.

Τα μάτια του Μιγά άστράφταν, γεμάτα καρία.

—"Άς έρθει, απάντησε. Ο πατέρας μου θα τον πληρώση, χωρίς την καριωπία του.

Χωρίς να η λέξη ο γενναός Διάς, πεταξε σήη γλως την καριωπία του και προχώρησε με θάρρος προς το μέρος, στο όπιο θα συναντούσε τον "Ελ Μεσιζό.

Το ίδιο έκανε κα' ο "Ελ Μεσιζό. Προχώρησε γρήγορα-γρήγορα, έφτασε στο μέρος της συναντήσεως και στάθηκε με στανρωμένα τα χέρια στο στήθος.

Ο Πέτρος Διάς τον πλησίασε και τον χαιρέτησε ήπερήφανα.

Ο Μιγάς προσποίηθηκε τον χαρούμενο και του άπλοσε και τα δύο του χέρια, για να τον χαιρέτηση δήθεν υ' έγκαρδιότητα.

Άνοποπος ο Διάς άπλοσε τα χέρια του στο Μιγά.

Τότε όμως συνέβη κάτι το άποόπιο, κάτι το προδοτικό, κάτι που κανένα δεν το περιμένε, κανένα δεν το ήσποτασαν.

Ο "Ελ Μεσιζό έσφίξε τα χέρια του άνοποποπος Διάς δυνατά μέσα στα δικά του, έτσι που για μερικές μόνον στιγμές τον κάρφωσε στη θέσι τον άκνητο.

—Αυτές όμως ή λίγες στιγμές έφτασαν για να γίνη το κακό που είχαν σκεδιάσει ο κακούργος.

Ο γκός του "Ελ Μεσιζό, κομμέντος πίσω από ένα δέντρο, με το τομωρη ήσπομένο, προσβολήσε έναντιον του Διάς και τον πέτυχε στο στήθος!

Ο γενναός φωνιάς των Ίνδων τινάχτηκε άπότομα, γεμάτος όργη και λύσσα.

Μά το τραύμα του ήταν θανατηφόρο.

Ο Βουαροζέ κα' οι άλλοι κληροί έσφράξαν.

—Προβόλμε, Έγκινα! φώναξε ο δόν Αύγουστινος.

(Άκολουθεί)

Οι νικηταί επανηγύριζαν...

LIAN PROSEKOS STO «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
«ΟΙ ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ»
«Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ»
«Η συνέχεια της «ΚΟΙΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ», την όποιαν έγραψε ο ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ, μετά την κατακληπτικη έπιτυχία του άθανάτου άριστοεργημάτες του.
«Ένα δεύτερο δηλαδή άριστοεργημα, γεμάτο συγκληπτικώτατες περιπέτειες, γεμάτο δραματικές σκηνές, στο όποιο ο άναγνωστής συναντά έλα τα πρόσωπα, έλευσε τους ήρωας της «Κοιλάδος του Χρυσού», ή όποια τόσο σάς έγοήτευσε, τόσο σάς συνεκίνησε και σάς συνήρασε.»
LIAN PROSEKOS STO «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»